

Sygnatura akt VII U 4631/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 1 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu VII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk

Protokolant:st. sek. sąd. Marta Jurga

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2015 roku w Poznaniu

odwołań Z. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w P.

z dnia 1 sierpnia 2014 roku Nr (...) sprostowanej postanowieniem

z dnia 22 września 2014 roku Nr (...) - (...) - I - (...)

od decyzji z dnia 5 września 2014 roku Nr (...) - (...) - I - (...)

w sprawie Z. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w P.

o dalszą rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i dalszy dodatek pielęgnacyjny

1. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 1 sierpnia 2014 roku sprostowaną postanowieniem z dnia 22 września 2014 roku w całości i przyznaje odwołującej Z. O. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na dalszy okres od 1 czerwca 2014 roku do 31 maja 2015 roku,
2. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 5 września 2014 roku w całości i przyznaje odwołującej Z. O. prawo do dodatku pielęgnacyjnego do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na dalszy okres od 1 czerwca 2014 roku do 31 maja 2015 roku,
3. zasądza od pozwanego organu rentowego na rzecz odwołującej kwotę 120 złotych (słownie: sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 sierpnia 2014 roku o znaku (...) sprostowaną postanowieniem z dnia 22 września 2014 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440), po rozpoznaniu wniosku z dnia 8 kwietnia 2014 roku, przyznał **Z. O.** prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy okres od 1 czerwca 2014 roku do 31 maja 2015 roku, powołując się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 23 lipca 2014 roku,. Jednocześnie organ rentowy uchylił decyzję z dnia 6 czerwca 2014 roku.

Decyzją z dnia 5 września 2014 roku o znaku (...)-(...)-I-(...) organ rentowy, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 8 kwietnia 2014 roku, odmówił **Z. O.** prawa do dodatku pielęgnacyjnego wobec niespełnienia przesłanek określonych w art. 75 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 roku poz. 1440). W uzasadnieniu decyzji organ rentowy powołał się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 23 lipca 2014 roku, w którym stwierdzono, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji. Jednocześnie organ rentowy uchylił decyzję z dnia 6 czerwca 2014 roku.

Od powyższych decyzji odwołała się **Z. O.**, reprezentowana przez fachowego pełnomocnika domagając uchylenia zaskarżonych decyzji w całości oraz uchylenia orzeczeń Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 17 maja 2014 roku i z dnia 23 lipca 2014 roku, ustalenia całkowitej niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji do 31 maja 2016 roku, nadto zasądzenia kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pisma pełnomocnik odwołującej podał, że uznanie odwołującej za osobę częściowo niezdolną do pracy do 31 maja 2015 roku jest niezgodne ze stanem faktycznym jak i dokumentacją zgromadzoną w aktach sprawy. Schorzenia główne od 2000 roku i choroby współistniejące (stan po operacji tarczycy, stan po endoprotezie stawu biodrowego, stan po operacji kręgosłupa) nie pozwalają odwołującej na wykonywanie jakiegokolwiek pracy i bieżące samodzielne funkcjonowanie. Dokumentacja z przebiegu leczenia, w tym karty informacyjne z leczenia szpitalnego od 2010 roku, zaświadczenia o stanie zdrowia, wyniki badań RTG, wyniki badań dodatkowych potwierdzają wcześniejsze ustalenia Lekarzy Orzeczników ZUS co do całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołań od decyzji z dnia 1 sierpnia 2014 roku sprostowanej postanowieniem z dnia 22 września 2014 roku i od decyzji z dnia 5 września 2014 roku i podtrzymał argumentację zawartą w obu zaskarżonych decyzjach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca **Z. O.** (zd. C.) urodziła się w dniu (...), ma wykształcenie podstawowe, nie posiada przyuczenia zawodowego, pracowała jako monter pojazdów i urządzeń, pracownik fizyczny, salowa w szpitalu, pakowacz ziół i nasion, ostatnio jako pomoc laboratoryjna. Praca odwołującej polegała na myciu probówek i naczyń laboratoryjnych oraz dźwiganiu narzędzi do sterylizacji. W czasie zatrudnienia odwołująca doznała urazu kręgosłupa w wyniku wypadku. Odwołująca nie pracuje od 2001 roku.

W okresie od 19 listopada 2002 roku do 31 października 2003 roku odwołująca pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, a od 1 listopada 2003 roku do 31 maja 2014 roku organ rentowy wypłacał odwołującej rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Wraz ze świadczeniem rentowym odwołująca otrzymywała dodatek pielęgnacyjny przyznany na okres od 1 maja 2010 roku do 31 maja 2014 roku.

Z. O. cierpi na dolegliwości bólowe kręgosłupa z promieniowaniem do kończyn górnych i dolnych z uczuciem drętwienia, mrowienia. W latach 2002-2005-2007 odwołująca była wielokrotnie operowana z powodu dyskopatii L-S kręgosłupa, przeszła endoprotezoplastykę stawu biodrowego prawego oraz zabieg tyreoidektomii. Choruje na cukrzycę, przewlekłą obturacyjną chorobę płuc, niedoczynność tarczycy i nadciśnienie tętnicze. Odwołująca porusza się przy pomocy dwóch kul łokciowych, ma problemy z utrzymaniem równowagi, z samodzielnym ubraniem się, korzystaniem z toalety, myciem, pójściem do lekarza, sprzątaniem, przygotowywaniem posiłków i robieniem zakupów. Z tych powodów odwołująca jest zmuszona korzystać z opieki i pomocy siostry **E. M.** w zaspokajaniu potrzeb dnia codziennego. Za dwa lata odwołująca przejdzie planowy zabieg wszczepienia endoprotezy kolana ze względu na utrzymujący się ból w stawie kolanowym przy staniu i chodzeniu. Aktualnie oczekuje na badanie tomografem komputerowym kolana. Stan zdrowia odwołującej w ostatnim czasie uległ pogorszeniu.

W dniu 8 kwietnia 2014 roku **Z. O.** wystąpiła do organu rentowego z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i dodatku pielęgnacyjnego na dalszy okres.

W dniu 21 maja 2014 roku odwołująca została zbadana przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzekł, że odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy od wyczerpania dotychczasowych świadczeń do 31 maja 2016 roku i nie stwierdził podstaw do orzekania niezdolności do samodzielnej egzystencji. Decyzjami z dnia 6 czerwca 2014 roku organ rentowy przeliczył od 1 czerwca 2014 roku rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy do 31 maja 2016 roku i odmówił wnioskodawcy prawa do dodatku pielęgnacyjnego. Na skutek sprzeciwu odwołującej sprawa została przekazana do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 23 lipca 2014 roku orzekła częściową niezdolność do pracy na okres jednego roku, tj. do 31 maja 2015 roku od ustania wypłaty świadczenia, wskazując na konieczność rehabilitacji i kolejnej oceny orzeczniczej przez specjalistę ortopedę.

W dniach 1 sierpnia 2014 roku i 5 września 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. wydał zaskarżone decyzja. Decyzja z dnia 1 sierpnia 2014 roku została sprostowana postanowieniem z dnia 22 września 2014 roku w zakresie błędnie wpisanej daty wniosku i daty prawa do renty oraz nieprawidłowego określenia organu orzekającego o niezdolności do pracy.

W toku postępowania Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych: neurochirurga i ortopedy na okoliczność ustalenia czy odwołująca jest od 1 czerwca 2014 roku nadal całkowicie niezdolna do pracy i niezdolna do samodzielnej egzystencji, a jeśli nie to na czym polega poprawa stanu zdrowia w stosunku do stanu zdrowia będącego podstawą do wydania orzeczenia przez Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 17 maja 2012 roku.

Biegli w pisemnej opinii z dnia 15 grudnia 2014 roku na podstawie analizy dokumentacji medycznej zgromadzonej w części orzeczniczej ZUS oraz w aktach sprawy, po przeprowadzeniu badania podmiotowego i przedmiotowego rozpoznali u odwołującej: jałową martwicę głowy obu kości udowych, szczególnie po stronie prawej, stan po przebytej protezoplastyce totalnej prawego stawu biodrowego, powikłany licznymi zwichnięciami protezy, wtórny, znaczny zanik mięśni prawej obręczy biodrowej i prawego uda, znaczną długotrwałą dysfunkcją narządu ruchu ze znacznym ograniczeniem lokomocji, przewlekły zespół bólowy kręgosłupa szczególnie w odcinku szyjnym i L-S w przebiegu wielopoziomowych zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych, stan po wielokrotnym leczeniu operacyjnym segmentu L4-L5-S1, objawową przewlekłą neuralgię prawej kończyny dolnej z zaburzeniami czucia powierzchniowego z istotną dysfunkcją narządu ruchu, chorobę zwyrodnieniową stawów kolanowych w początkowym okresie.

Biegły ortopeda stwierdził, że odwołująca jest nadal całkowicie niezdolna do pracy i samodzielnej egzystencji na okres 12 miesięcy z powodu schorzeń narządu ruchu od ukończenia poprzednich świadczeń do 31 maja 2015 roku. Przebyte liczne zwichnięcia protezy stawu biodrowego i przebyte w związku z tym repozycje to szczególnie traumatyzacja otaczających tkanek miękkich. Rozpoznana jałowa martwica głowy obu kości udowych ze współistniejącymi schorzeniami internistycznymi (cukrzyca, astma) stanowią niekorzystne czynniki rokownicze. Młody wiek odwołującej, kontynuacja leczenia w (...) oraz kierunkowa rehabilitacja dają szansę na odzyskanie aktywności zawodowej. Biegły nie stwierdził istotnej poprawy stanu zdrowia odwołującej w stosunku do orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 17 maja 2012 roku.

Biegła neurochirurg podzieliła opinię biegłego ortopedy w całości stwierdzając, że całkowita niezdolność do pracy jest dysfunkcją narządu ruchu. Odwołująca jest nadal niezdolna do samodzielnej egzystencji z uwagi na konieczną stałą pomoc drugiej osoby w większości czynności życia codziennego w tym w samoobsłudze.

W łącznej ocenie biegłych odwołująca jest nadal nieprzerwanie niezdolna do samodzielnej egzystencji na okres 3 lat i wymaga pomocy innych osób.

W łącznej ocenie biegłych odwołująca jest osobą całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji od ukończenia poprzednich świadczeń na okres jednego roku, tj. do 31 maja 2015 roku.

Pismem z dnia 5 marca 2015 roku pełnomocnik organu rentowego powołując się na stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS nie złożył zastrzeżeń do opinii biegłych i wniósł o wydanie orzeczenia zgodnie z wynikami postępowania dowodowego.

Na rozprawie w dniu 1 kwietnia 2015 roku strony podtrzymały swe dotychczasowe stanowiska. Strony nie zgłosiły nowych wniosków dowodowych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy na kartach 9-10, 14-26, 45-52 i 61, w aktach pozwanego organu rentowego o znaku (...), jak również w oparciu o pisemną opinię zespołu biegłych lekarzy sądowych ortopedy A. C. i neurochirurga R. S. z dnia 15 grudnia 2014 roku na kartach 62-63v.

Sąd dał wiarę zgromadzonym w sprawie dokumentom, które okazały się w pełni przydatne, a nadto żadna ze stron postępowania ostatecznie nie kwestionowała ich autentyczności i prawdziwości, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. W części są to dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy, w zakresie ich kompetencji i jako takie stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo poświadczane (art. 244 § 1 kpc).

Natomiast dokumenty prywatne korzystały jedynie z domniemania autentyczności oraz domniemania, iż zawarte w nich oświadczenia złożyła osoba, która je podpisała (art. 245 kpc).

Fakt nie kwestionowania przez strony treści kserokopii dokumentów znajdujących się w aktach sprawy pozwolił na potraktowanie tychże kserokopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej.

Za przydatną i istotną dla ustalenia okoliczności sprawy Sąd uznał opinię biegłych lekarzy sądowych ortopedy i neurochirurga. Opinia zawiera szczegółowe odniesienia do dokumentacji medycznej, uwzględnia w swoich ocenach obecny stan zdrowia odwołującej. Sąd nie dopatrył się jakichkolwiek nieścisłości, sprzeczności w treści opinii, jak też błędów w logicznym rozumowaniu, które poddawałyby w wątpliwość ich wiarygodność. Nadto przy ocenie niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji wzięto pod uwagę tak charakter, jak i przebieg procesów chorobowych, sprawność psychofizyczną organizmu oraz możliwość samodzielnego zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych. Wszelka aktualna dokumentacja medyczna, była przedmiotem analizy biegłych sądowych, co znalazło swój wyraz w sporządzonej w toku procesu opinii.

W ocenie Sądu rzetelność i jasność opinii biegłych ortopedy i neurochirurga przemawia za przyjęciem stanowiska prezentowanego przez biegłych, iż odwołująca jest nadal całkowicie niezdolna do pracy oraz do samodzielnej egzystencji od ukończenia poprzednich świadczeń na okres jednego roku, tj. do 31 maja 2015 roku.

Sąd ocenił jako wiarygodne zeznania odwołującej Z. O. przesłuchanej w charakterze strony, albowiem były one rzeczowe, spójne i logiczne, znalazły również potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w zebranej dokumentacji medycznej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania Z. O. zasługiwały na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest to, czy odwołująca Z. O. jest nadal całkowicie niezdolna do pracy i niezdolna do samodzielnej egzystencji po 31 maja 2014 roku.

W świetle przepisu art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 roku poz. 1440), powoływanej dalej jako ustawa emerytalna, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3. niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Stosownie do art. 57 ust. 2 ustawy, przepisu art. 57 ust. 1 pkt 3, a zatem wymogu powstania niezdolności do pracy w czasie ubezpieczenia lub następującym po nim okresie ochronnym, nie stosuje się do osoby, która udowodniła okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolna do pracy.

Zgodnie z art. 58 ust. 1 pkt 5 ustawy, warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Okres 5 lat, o którym mowa w art. 58 ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej (art. 58 ust. 2 ustawy).

Przepisu ust. 2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (ust. 4 art. 58 ww. ustawy).

W niniejszej sprawie bezsporne pomiędzy stronami było, iż odwołująca Z. O. posiada wymagany okres składkowy i nieskładkowy oraz to, że odwołująca miała ustalone prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz do dodatku pielęgnacyjnego okresowo do 31 maja 2014 roku.

Zgodnie z art. 75 ust. 1 ustawy emerytalnej dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia.

Z treści zacytowanego przepisu wynika, że warunkiem niezbędnym do nabycia prawa do dodatku pielęgnacyjnego jest po pierwsze ustalenie, że osoba ubiegająca się o przyznanie tego dodatku jest całkowicie niezdolna do pracy. Następnie po ustaleniu całkowitej niezdolności do pracy wnioskodawcy konieczne staje się stwierdzenie, że osoba ta jest również niezdolna do samodzielnej egzystencji.

Niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (art. 12 ust. 1 ustawy emerytalnej). Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy – osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji

(art. 12 ust. 2 i 3 ustawy emerytalnej).

Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a nadto możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej).

Termin „niezdolność do samodzielnej egzystencji” zdefiniowany został w art. 13 ust. 5 ustawy emerytalnej jako spowodowana naruszeniem sprawności organizmu konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. W ramach pojęcia „niezdolność do samodzielnej egzystencji

" odróżnić należy opiekę, oznaczającą pielęgnację, czyli zapewnienie ubezpieczonemu możliwości poruszania się, odżywiania, zaspokajania potrzeb fizjologicznych, utrzymywania higieny osobistej itp., od pomocy w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego, takich jak robienie zakupów, uiszczanie opłat, składanie wizyt u lekarza. Wszystkie zaś powyższe czynniki łącznie wyczerpują treść terminu "niezdolność do samodzielnej egzystencji" (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 lutego 2002 roku, III AUa 1333/01). Co więcej w orzecznictwie przyjmuje się także, iż „niezdolna do samodzielnej egzystencji” jest zarówno osoba, która ze względu na naruszenie sprawności organizmu wymaga stałej lub długotrwałej opieki innej osoby, jak i osoba, która ze względu na naruszenie sprawności organizmu wymaga stałej lub długotrwałej pomocy innej osoby ” (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 19 listopada 1998 roku, III AUa 1035/98).

Zgodnie z art. 14 ust. 1 pkt 4 cyt. ustawy rozróżnia się trwałą i okresową niezdolność do samodzielnej egzystencji.

Bezspornym w niniejszej sprawie jest, że odwołująca nie spełnia kryterium wieku, jakie przewiduje przepis art. 75 ust. 1 ustawy emerytalnej jak i to, że od 1 listopada 2003 roku do 31 maja 2014 roku pobierała rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy wraz z dodatkiem pielęgnacyjnym przyznanym na okres od 1 maja 2010 roku 2013 roku do 31 maja 2014 roku.

W zakresie oceny zdolności odwołującej do pracy i zdolności do samodzielnej egzystencji, Sąd oparł swe rozstrzygnięcie w głównej mierze na opinii biegłych. W tym bowiem zakresie konieczna była wiedza specjalna w rozumieniu art. 278 §1 kpc.

Sąd podzielił stanowisko biegłych wyrażone w opinii. Opinia biegłych jest przekonująca i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego. Z częściowej opinii biegłego ortopedy wynika jednoznacznie, iż Z. O. jest nadal całkowicie niezdolna do pracy i niezdolna do samodzielnej egzystencji nadal, nieprzerwanie po 31 maja 2014 roku na okres 1 roku, tj. do 31 maja 2015 roku z powodu schorzeń narządu ruchu. Biegła neurochirurg podzieliła opinię biegłego ortopedy w całości. Sąd podzielił stanowisko biegłych wyrażone w opinii, ponieważ jest ono wnikliwe i szczegółowe. Stan zdrowia odwołującej w porównaniu do badania przeprowadzonego przez Lekarza Orzecznika ZUS w dniu 17 maja 2012 roku uległ pogorszeniu. Odwołująca wymaga stałej pomocy ze strony najbliższych członków rodziny ponieważ ma trudności z poruszaniem się, a zatem zachodzi na konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspakajaniu podstawowych potrzeb życiowych.

Sąd nie znalazł podstaw, by kwestionować rzetelność i prawidłowość opinii biegłych. Powyższa opinia odpowiada również wymogom stawianym przez art. 285 § 1 kpc, albowiem została uzasadniona w sposób przystępny i jest zrozumiała dla osób nie dysponujących wiedzą medyczną, zaś wnioski swoje biegli sformułowali jasno i czytelnie. Dalsze leczenie w (...) i kierunkowa rehabilitacja pozwoli odwołującej odzyskać aktywność zawodową na otwartym rynku pracy.

Podkreślić należy, że kompletnym, rzeczowym i należycie uzasadnionym konkluzjom biegłych, organ rentowy jak wskazano wyżej, nie przeciwstawił żadnych rzeczowych argumentów medycznych mogących podważyć ich wiarygodność. W piśmie procesowym z dnia 5 marca 2015 roku pozwany organ rentowy nie zakwestionował opinii biegłych, wnosząc o wydanie orzeczenia zgodnie z wynikami postępowania dowodowego. Na rozprawie w dniu 1 kwietnia 2015 roku pełnomocnik pozwanego podtrzymał stanowisko zawarte w piśmie z dnia 5 marca 2015 roku.

W tym stanie rzeczy z przyczyn wskazanych i opisanych wyżej, Sąd Okręgowy przyjmując jako własne ustalenia poczynione przez biegłych uznał, że Z. O. wykazała w postępowaniu przed Sądem, że jest osobą nadal, nieprzerwanie całkowicie niezdolną do pracy i niezdolną do samodzielnej egzystencji i na podstawie art. 477¹⁴§2 kpc i powołanych przepisów prawa materialnego zmienił zaskarżone decyzje w całości i przyznał odwołującej prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na dalszy okres od 1 czerwca 2014 roku do 31 maja 2015 roku i prawo do dodatku pielęgnacyjnego na dalszy okres od 1 czerwca 2014 roku do 31 maja 2015 roku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 kpc w zw. § 2 ust. 1 i 2, § 3 ust. 1 oraz § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za

czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku poz. 461) , uwzględniając, iż czynności pełnomocnika odwołującej, która sporządziła jedno pismo procesowe stanowiące odwołanie od dwóch decyzji i brała udział w dwóch rozprawach, uzasadniały zasądzenie od pozwanego organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 120,00 zł. zgodnie z powołanymi przepisami.

SSO Małgorzata Kuźniacka - Praszczyk

ZARZĄDZENIE

1. odnotować uzasadnienie,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:
  - pełnomocnikowi odwołującej adw. K. S. na adres kancelarii,
  - pełnomocnikowi organu rentowego r. pr. V. J. wypożyczając akta rentowe odwołującej o znaku (...),
3. przedłożyć za 14 dni od doręczenia lub z apelacją,

P., dnia 16 kwietnia 2015 roku

SSO Małgorzata Kuźniacka - Praszczyk